ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΥΡΚΑΪΑΝ ΤΟΥ ΧΗΜΕΙΟΥ

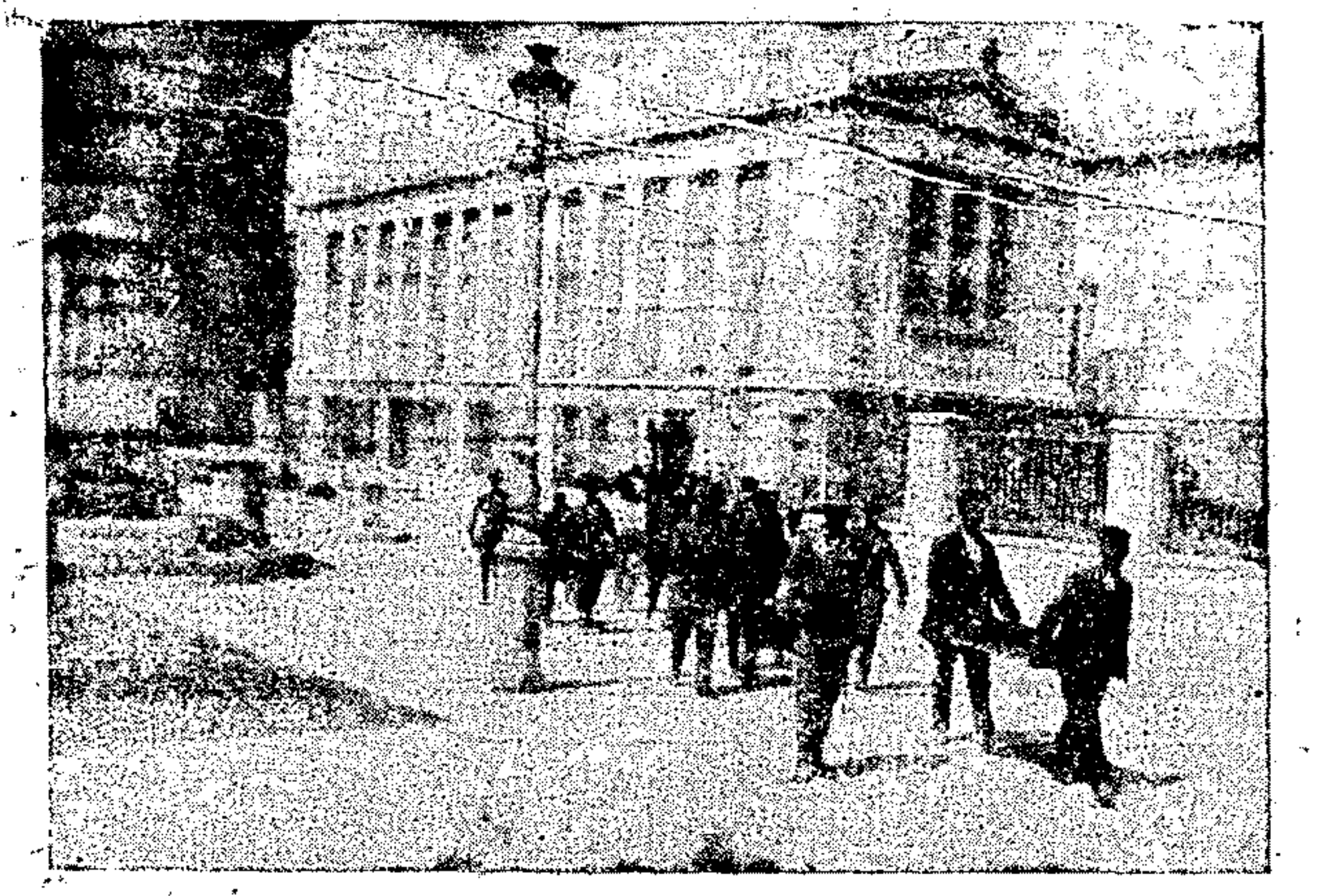

Μία ὁμὰς πολιτῶν μεταφέρουσα τῇ βοηθείᾳ χωροφυλάκων τὰ ἐν τῷ Χημείῳ ὄργανα. [Στιγμιότυπον τοῦ «Σκρίπ»]

ρει πόσες ἄλλες δυστυχισμένες σὰν ἐμένα τὴ συφορὰ ποῦ ἐτράβηξε καὶ τραβάει ἀκόμη ἡ δυστυχισμένη ἡ νοσοκόμα Ν... μὲ τὸ κακὸ ποῦ ἔπαθε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ πλουσιόπαιδο στὸ νοσοκομεῖο.

Σὰν εἶδα μὲ τὴν καλωσύνη καὶ μὲ τὸν πόνο ποῦ γράφατε γι' αὐτή, ἀποφάσισα νὰ σᾶς καταστήσω γνωστὴν καὶ τὴ συφορὰ τὴν δική μου, ποῦ δὲν ἔδωκα καὶ καμμιὰ ἀφορμή, γιατὶ ποῦ νὰ πάω ἐγὼ νὰ τὸν εὕρω τὸν κύριον Κώσταν, ἄνθρωπον ἡλικιωμένον μὲ γυναῖκα καὶ μὲ παιδιὰ καὶ μὲ κορίτσι τῆς παντρειᾶς μάλιστα, νὰ εἰπῆτε πῶς τὸν ἐξεγιάρδισα, γιὰ νὰ κερδίσω τί; τὴν σημερινὴ κατάστασί μου, ποῦ ἂν δὲν εὑρισκότανε ἕνας χριστιανὸς νὰ μὲ συμπαθήσῃ καὶ νὰ μοῦ συγχωρήσῃ τὸ ἀκούσιο σφάλμα μου, ἐγὼ ποιὸς ξέρει σὲ τί κακὸ δρόμο θὰ ἐκυλιόμουν τὴν σήμερον ἡμέραν ποῦ σᾶς γράφω;

Νὰ μὲ συγχωρῆτε ποῦ δὲν εἶμαι γραμματισμένη σὰν τὴ Ν... νὰ σᾶς τὰ εἰπῶ σὰν μυθιστόρημα αὐτὰ ποῦ ἔπαθα, γιατί ὁ κόσμος τώρα τὰ θέλει μυθιστορήματα μὲ ψέματα γιονὰ τὰ διαβάζῃ καὶ νὰ λυπᾶται ἐκείνους ποῦ ἀδικοῦνται καὶ ὑποφέρουν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

Μὰ ἐγὼ θὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθεια, γιατὶ δὲν ἔχω νὰ κερδίσω τίποτε, παρὰ μόνο νὰ μάθουν ἡ ἀδύνατες κόρες σὰν ἐμένα νὰ φυλάγωνται ἀπὸ τοὺς πλάνους καὶ παληανθρώπους, ποῦ νομίζουν πῶς ἐπειδὴ ἔχουν χρήματα, μποροῦνε μὲ τὸ δικαίωμα αὐτὸ νὰ μπαίνουν στὰ σπίτια τῶν κοριτσιῶν καὶ νὰ τὰ καταστρέφουν ἀπὸ τὴν ἀθωότητά τους κι' ἀπὸ τὴν κουταμάρα, ὁ Θεὸς νὰ μὲ συχωρέσῃ, τῶν γονέων τους, ποῦ δίνουν πίστι καὶ ἐλπίζουν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ φτώχεια καὶ ὕστερα πέφτουν σὲ χειρότερη δυστυχία...

*

Ἐμεῖς καταγόμεθα ἀπὸ τὸ νησὶ τῆς Νάξου, μὰ ὁ πατέρας μ[illegible] πολλὰ χρόνια στὴν Ἀθήνα καὶ ἦταν ἀμαξᾶς, ἐδούλευε μάλιστα σὲ δυὸ ἀμάξια δικά του.

Ὅταν ὅμως ἐπέθανε, ἡ μητέρα μου, ἐγὼ καὶ ἡ μικρότερη ἀδελφή μου ἀποφασίσαμε νὰ τὰ ξεκάνουμε γιατὶ οἱ ἀμαξάδες ποῦ βάζαμε νὰ τὰ δουλέψουν μᾶς ἔκλεπταν καὶ δὲν μᾶς [illegible].

Ἔτσι [illegible] νὰ πιάσουμε ἐργασία· ἡ μητέρα μου ἐπήγαινε σ' ἕνα πλούσιο σπίτι [illegible], καὶ ἐργαζότανε στὸ σίδερο μὲ τὴν ἡμέρα.

Ἐγὼ στὴν ἀρχὴ ἐπῆγα σὲ ἀσπρορρουχοῦ γιὰ νὰ μάθω πουκάμισα, ὅπου σὲ δυὸ χρόνια ἔμαθα τόσο καλά, ποῦ γνωρίσθηκα στὴ γειτονιά, καὶ μιὰ καλὴ κυρία ποῦ τῆς ἐργάσθηκα μὲ σύστησε σὲ πολλὲς φιλενάδες της καὶ ἄνοιξε ἡ δουλειά μου καλά.

Ὡς τὰ πέρυσι λοιπὸν ἡ μητέρα μου σιδερώνοντας καὶ ἐγὼ ράφτοντας τὰ πηγαίναμε καλά.

Ἡ μικρή μου ἀδελφούλα ἤθελε νὰ πάῃ στὸ σχολεῖο γιατὶ ἀγαποῦσε τὰ γράμματα, καὶ δὲν ἠθελήσαμε νὰ τὴν κόψουμε ἀπὸ τὴν πρόοδό της.

Ἔτσι λοιπὸν ἐπηγαίναμε καλὰ ὡς τὴν ἡμέρα ποῦ ἐφανερώθηκε μπροστά μας ὁ καταραμένος ἐκεῖνος ἄνθρωπος γιὰ νὰ μᾶς καταστρέψῃ τὴν ἡσυχίαν μας...

Σᾶς ὁρκίζομαι στὴν ψυχὴ τοῦ πατέρα μου, ποῦ δὲν ἔχω ἄλλον ὅρκο, πῶς δὲν εἶχα ποτὲ γυρίσῃ κεφάλι στὸ παράθυρο νὰ ἰδῶ ἄνθρωπο.

Πόσοι περνούσανε γιὰ νὰ μὲ ἰδοῦνε. μάλιστα ἐκεῖ στὴ γειτονιὰ ποῦ καθόμαστε ἐδῶ καὶ τρία χρόνια τοῦ Χριστοκοπίδη παρὰ κάτω, ἕνα καλὸ παλληκάρι ποῦ εἶχε καὶ μικρὴ περιουσία δὲν φαντάζεσθε τί εἶχε κάμῃ γιὰ νὰ τὸν κυττάξω καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσω.

Ποτὲ δὲν ἐγύρισα νὰ κυττάξω.

Πῶς ἐστραβώθηκα; ποῖος δαίμονας μὲ ἔσπρωξε καὶ γύρισα νὰ κυττάξω ἕναν ἄνθρωπο σαρανταπεντάρη κι' ἀπάνω;

Κακή μου τύχη ἤτανε καὶ τίποτε ἄλλο.

Στὴν ἀρχὴ φαίνεται πῶς μὲ εἶχε ἰδῆ περνῶντας στὸ δρόμο κάποια ὥρα ποῦ ἐργαζόμουν κοντὰ στὸ παραθυράκι τῆς σαλίτσας μας.

Δὲν τὸν εἶχα προσέξη.

Μὰ αὐτὸς ἀπὸ τὴν ὥρα ποῦ μὲ εἶδε ἄρχισε νὰ περνᾷ καὶ νὰ ξαναπερνᾷ, ὡς ποῦ στὸ τέλος μοῦ τράβηξε τὴν περιέργεια.

— Γιὰ μένα περνάει τάχα αὐτός; εἶπα μέσα μου. Παράξενο πρᾶμα.

Προσποιήθηκα πῶς κεντοῦσα καὶ κύτταζα λοξὰ ὅπως ἤμουν σκυμμένη.

Αὐτὸς ἐκύτταζε μ' ἐπιμονὴ κατ' εὐθεῖαν ἀπάνω μου.

Τότε πειὰ ἐκατάλαβα πῶς περνοῦσε γιὰ μένα.

Μοῦ φάνηκε τόσο παράξενο, μάλιστα μ' ἐφούρκισε τόσο πολὺ ἡ ἐπιμονή του ποῦ τοῦ γύρισα τῆς πλάτες τὴν πρώτη φορά, καὶ τὴν ἄλλη μέρα ἐπειδὴ εἶδα πῶς δὲν τοὔκανε ἐντύπωσι ἡ περιφρόνησι, ποῦ τοὔκανα ἐμπῆκα μέσα καὶ δὲν ἐβγῆκα πειὰ νὰ ἐργασθῶ ἐκεῖ.

Μὰ δὲν ξέρω τί μοῦ 'ρθε καὶ τὸ κρύψα ἀπὸ τὴν μητέρα μου.

— Γιατί δὲν κεντᾷς στὸ παράθυρο; μὲ ρωτάει.

— Δὲν μπορῶ, τῆς εἶπα· περνάει ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος καὶ κυττάει μέσα καὶ μ' ἐμποδίζουν ἀπὸ τὴν δουλειά μου. Θὰ καθήσω ἐδῶ νὰ δουλέψω ποῦ εἶνε πειὸ ἡσυχία.

*

Ἐπέρασαν δέκα μέρες ἀπὸ τότε, καὶ δὲν ξαναεῖδα πειὰ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο.

Ὅπου μιὰ μέρα, τὴν ἑπομένη βδομάδα, ἔρχεται ὁ κύριος Φίλιππας ὁ σπιτονοικοκύρης μας μαζὶ μ' ἕναν ἄνθρωπο καὶ βρίσκουν τὴν μητέρα μου στὴν αὐλή.

— Κυρὰ Φωτεινή, τῆς λέει τῆς μητέρας μου, τὸ σπίτι μὲ τὸ οἰκόπεδο θὰ τὸ ἀγοράσῃ ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ, καὶ θέλει νὰ τὸ ἰδῇ.

— Ὁρίστε περάστε, εἶπεν ἡ μητέρα μου.

— Ἐγὼ ἄκουσα τὴν φωνὴ τοῦ σπιτονοικοκύρη μας, μὰ δὲν ἐπρόσεξα καὶ τί ἐλέγανε.

Ὅπου σὲ μιὰ στιγμὴ τοὺς βλέπω νὰ μπαίνουν μέσα.

Ἔμεινα σὰν μάρμαρο ἀπὸ τὴν ταραχή μου.

Ἐκεῖνος ποῦ ἦταν μαζὶ μὲ τὸν κὺρ Φίλιππα ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸν δρόμο διὰ νὰ μὲ βλέπῃ...

ΑΥΡΙΟΝ

Ὁ ἄγνωστος γένεται ἰδιοκτήτης τῆς οἰκίας τῆς ὀρφανῆς.— Διὰ τῆς μεθόδου τῶν ἐπιδιορθώσεων. — Πῶς κατώρθωσε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ καὶ νὰ τὴν δελεάσῃ μὲ ὑποσχέσεις...

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΘΟΡΙΟΝ

Ἡ Κυβέρνησις βλέπουσα ὅτι μᾶς περιεκύκλωσεν ἡ χολέρα πανταχόθεν, καταβάλλει πᾶσαν δυνατὴν προσπάθειαν ὅπως ἀποσοβήσῃ τὸν ἀπειλοῦντα τὴν χώραν κίνδυνον. Μεταξὺ τῶν ληφθέντων μέτρων εἶνε καὶ ὁ σχηματισμὸς στρατιωτικῆς ζώνης εἰς τὴν μεθόριον. Ἀλλ' ἐγεννήθη τὸ ζήτημα τίνες ἀξιωματικοὶ θ' ἀποσπασθοῦν ἐκεῖ! Καὶ ἀμέσως ἐξεδηλώθη ἀνησυχία τις μεταξὺ τῶν ἀξιωματικῶν, οἵτινες δὲν εὑρίσκουν τόσον εὐχάριστον τὴν ἐκεῖ διαμονήν, ὅσον εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος καὶ ἐνέργειαι καταβάλλονται οὐχὶ πάντως ἄκαρποι, ὡς λέγεται, ὅπως μεταβοῦν ἐκεῖ οἱ ὀλιγώτερον ἐξῳκειωμένοι πρὸς τὸν βίον τῆς πρωτευούσης! Θὰ ἐπεθυμοῦμεν νὰ πληροφορηθῶμεν ἐὰν ὑπῆρξαν καὶ ἀξιωματικοί τινες, οἵτινες ἐζήτησαν ὡς ρουσφέτι νὰ μεταβοῦν ἐκεῖ καὶ γνωρίσουν ὀλίγον τὴν μεθόριον, ὅπου μίαν ἡμέραν θὰ κληθοῦν νὰ ἐκτελέσουν τὸ καθῆκόν των. Δὲν θέλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ ἀποφεύγουν τὰς ταλαιπωρίας πρὸς ἐκπλήρωσιν ἱεροῦ μάλιστα καθήκοντος, προκειμένου περὶ ἀμύνης τῆς χώρας ἐκ τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ. Ἀλλ' ὑπάρχουσί τινες, αἵτινες βεβαίως λησμονοῦσι τὸ στοιχειῶδες τοῦτο καθῆκον καὶ καταρρίπτουσι τὴν ἀξιοπρέπειάν των καταφεύγοντες εἰς ἀνάρμοστα μέσα ὅπως ἀποφύγωσι καθῆκον ἐπιβεβλημένον. Διὰ τούτους ἆρά γε δὲν ὑπάρχει αὐστηρότης καὶ Συμβούλια;

ΔΥΟ ΗΡΩΕΣ

Ἡ ἀνδρεία καὶ ἡ ἡρωικὴ αὐτοθυσία, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξαν ὅλοι οἱ πυροσβέσται μας πρὸς κατάσβεσιν τοῦ πυρὸς καὶ διάσωσιν πολυτιμοτάτου ἐπιστημονικοῦ ἱδρύματος, ἰδίως δὲ ἡ ἔκτακτος καὶ ἐξαιρετικὴ ἀφοσίωσις εἰς τὸ καθῆκον τῶν δύο θυμάτων τὰ ὁποῖα ἐκήδευσε χθὲς ἐν συγκινήσει καὶ πάσῃ τιμῇ ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους, εἶνε παρήγορος διότι ἀποδεικνύει ὅτι ἡ χώρα αὕτη δὲν διατρέφει μόνον ἀνάνδρους αὐτοκτόνους, ἀλλὰ καὶ ἥρωας γνωρίζοντας ν' ἀποθάνωσιν ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ συμφέροντος καὶ δὴ ὑπὲρ τοῦ γενικωτέρου, ὅπερ στεγάζουν τὰ σεμνὰ τῆς Ἐπιστήμης Ἱδρύματα. Οἱ δύο αὐτοὶ πυροσβέσται διετέλουν ἐπ' ἀδείᾳ. Ἐν τούτοις ὡς ἐπληροφορήθησαν ἐν Πειραιεῖ, ἔνθα ἑώρταζον τὴν ὀνομαστικὴν αὐτῶν ἑορτήν, τὴν πυρκαϊάν, ἔσπευσαν πρὸς τὸ καθῆκον καὶ προσέφεραν εἰς τὸν ἱερὸν αὐτοῦ βωμὸν ἑαυτοὺς θύματα τοῦ παμφάγου πυρός, τὸ ὁποῖον ἠπείλει πλὴν τοῦ ἀποτεφρωθέντος ἱδρύματος καὶ μέγα μέρος τῆς πόλεως.

ΚΛΑΣΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ

Μετὰ τὴν Γερμανίαν ἔρχεται ἡ Γαλλία νὰ ζητήσῃ τὴν ἐπάνοδον τῆς κλασικῆς ἐκπαιδεύσεως εἰς τὰς σχολεῖα. Τόπον εἰς τὰς εὐρυτέρας σπουδὰς λέγουν οἱ κορυφαῖοι ἐκεῖ εἰς τὰ γράμματα, τόπον εἰς τὸν ἀνθρωπισμόν, διότι ἀποκλειστικῶς πρακτικὴ ἐκπαίδευσις περιορίζει τὸ πνεῦμα, διαφθείρει τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν καὶ μεταβάλλει τὴν Κοινωνίαν εἰς ἄθροισμα ἀνθρωπαρίων μὴ ζητούντων ἄλλο ἀπὸ τὸ μικρὸν ἀτομικὸν συμφέρον. Οἱ γονεῖς πρῶτοι ὕψωσαν τὴν φωνήν των καὶ ἠξίωσαν τὴν μεταβολὴν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ προγράμματος διὰ τῆς ἀναστηλώσεως τῶν κλασικῶν σπουδῶν. Ἡ ἀρχαία Ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ πάλιν πρόκειται νὰ εἰσέλθῃ ἐν θριάμβῳ εἰς τὰ σχολεῖα ὅλης τῆς Εὐρώπης. Τί νὰ λέγουν ἆρά γε οἱ μαλλιαροί μας, οἵτινες νομίζουν ὅτι τότε μόνον θὰ προοδεύσῃ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ὅταν κατεδαφίσῃ τὸν Παρθενῶνα! καὶ μεταφράσῃ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὴν ἀρβανίτικην! Αὐτοὶ οἱ κουτοφράγκοι πληροφορηθέντες φαίνεται ὅτι διὰ τοῦ μαλλιαρισμοῦ θὰ θριαμβεύσῃ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἐζηλοτύπησαν καὶ ἀναστηλοῦντες τὴν κλασικὴν ἐκπαίδευσιν θέλουν νὰ μᾶς κάμουν νὰ γυρίσωμεν πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω. Οἱ ἄθλιοι!

ΤΟΥΡΚΙΚΑ ΑΝΔΡΑΓΑΘΗΜΑΤΑ

Δεύτερον κροῦσμα εἰς τὴν Κων)πολιν χαρακτηριστικὸν τῆς ἱκανότητος τῶν Τούρκων ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ. Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἓν θωρηκτὸν ἐκλόνισεν ἐκ θεμελίων τὴν γέφυραν τοῦ Γαλατᾶ. Χθὲς ἕτερον θωρηκτὸν ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ἐμπορικοῦ ἀτμοπλοίου «Ἀνδρέας» καὶ ἐπροξένησε ζημίας 12,000 δραχμῶν.

Καὶ ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν μέσα εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς γείτονος ἐπικρατείας, καθ' ἣν στιγμὴν τὰ Τουρκικὰ φύλλα κατακεραυνώνουν τὸ Ἑλληνικὸν ναυτικὸν διὰ τὸ πάθημα τοῦ «Ἀβέρωφ».

ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟ "ΜΥΣΤΙΚΟΝ,,

ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΓΑΛΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΛΗΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΠΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ ΦΥΛΛΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεσινοῦ)

Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς συστήσω τὸν ἑαυτόν μου. Ὀνομάζομαι Θεόδωρος Μενδὼ καὶ εἶμαι ἀντιπρόσωπος τοῦ Βιενναίου «Ἑωθινοῦ Ταχυδρόμου.»

Καὶ ταῦτα λέγων παρετήρει λοξῶς τὸν Λέοντα Λαφρεσάνζ, φαίνεται δὲ ὅτι ἀμφιβολίαν τινὰ ἐξέφραζεν εἰσέτι ἡ φυσιογνωμία τούτου, ἀδυνατοῦντος ν' ἀποκρύψῃ τὰς ἐντυπώσεις του· διότι προσέθηκε·

— Φαντασθῆτε ὅτι ἀναχωρῶν ἐκ Παρισίων ἤμην κατεστενοχωρημένος, καὶ εὑρισκόμην ἐν ἀμηχανίᾳ ἐὰν ὤφειλον νὰ ἐπιβῶ τῆς ἁμαξοστοιχίας ἢ νὰ μείνω... ὅτε ὁ κυριώτερος ἐν Παρισίοις ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἑωθινοῦ Ταχυδρόμου» μοὶ ἐκόμισε τὴν πρὸς ἀναχώρησιν διαταγήν· ὡς φαίνεται, ἡ ἀπεργία αὕτη, ἥτις δὲν φαίνεται νὰ εἶνε καὶ σημαντικὴ—τὸ πολὺ ὑπαρχόντων ἐνταῦθα δύο ἢ τριῶν χιλιάδων ἐργατῶν—δύναται νὰ εἶνε σοβαρωτάτη, διότι κατὰ τὰς πληροφορίας μου φαίνονται προτιθέμενοι ἀνὰ καύσωσιν ὅλα, νὰ τὰ κάμωσιν ὅλα γῆν Μαδιάμ!»

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ Λαφρεσάνζ ἐφαιδρύνθη ὡς ἐκ θαύματος. Ναὶ μὲν καλῶς ἤκουσεν ἡ δεσποὶς δὲ Κερομύρ, ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ ἡ συνομιλία, ἣν ἤκουσεν, δὲν εἶχε ποσῶς τὴν φοβερὰν σημασίαν ἣν ἐκείνη ἀπέδωκεν· ὁ δὲ Θεόδωρος Μενδὼ δὲν ἦτο ἄθλιός τις δολοφόνος, ἀλλ' ἁπλοῦς ἐφημεριδογράφος, ὅστις, ὡς ὁ Λέων Λαφρεσάνζ, προσεπάθει νὰ ἐκπληρώσῃ ὡς ἄριστα τὸ ἀνατεθὲν αὐτῷ ἔργον.

— Μοὶ λέγετε, ἀγαπητέ μου συνάδελφε, ἠρώτησεν ὁ Λαφρεσάνζ, πῶς συμβαίνει ὥστε νὰ φθάσητε πρὸ ἐμοῦ εἰς Δὴρττεστερ, ἐνῷ ἐγὼ νομίζω ὅτι ἔλαβον τὴν συντομωτέραν ὁδόν;

— Ἐγώ, ἀνταπήντησεν ὁ Θεόδωρος Μενδώ, ἔφθασα διὰ Τὸνμπραϊτζ Γίλφορδ καὶ Σὸυθάμπτον καὶ πρέπει νὰ σᾶς ἄφηκα ὀπίσω κατὰ μίαν ὥραν.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν σᾶς εἶδα εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Δόρτεστερ... Καὶ μετά τινα σιωπήν...

— Ὢ! Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἐρωτήσω... αἱ Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες δὲν μετέδωκαν ἀκόμη τίποτε περὶ τῆς ἀπεργίας;

— Τίποτε, δὲν ἔγεινε τίποτε. Ἡ γενομένη ἔκρηξις εἶνε τὸ πρῶτον σοβαρὸν γεγονός.

Καὶ κατῆλθον τὴν ὀξεῖαν κλιτύν, ἥτις ἦγεν εὐθὺ εἰς Μελκόμβην.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἄκων παρετήρησεν ὅτι ὁ συνοδοιπόρος ὅστις οὐδαμῶς ἠπείγετο νὰ φθάσῃ εἰς τὸν προορισμὸν αὐτοῦ τοσοῦτον ἐσπευσμένως ἐβάδιζεν, ὥστε μετὰ κόπου παρηκολούθει αὐτόν.

Ἐνῷ ἐπλησίαζον πρὸς τὴν πόλιν, ἔστρεψε τὸ πρόσωπον κατὰ τύχην καὶ τότε εἶδε μακρὰν σειρὰν μαύρων σημείων, ἅτινα κατὰ διαστήματα ἐφαίνοντο ἐπὶ τοῦ λόφου.

Διὰ τῶν διόπτρων διέκρινεν ὅτι ἦσαν ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, οἵτινες ἐφαίνοντο ἐρευνῶντες τὰ μέρη.

Μετὰ μικρὸν εἰσήρχοντο εἰς τὴν Μελκόμβην.

Ἡ πόλις ἦτο ἥσυχος, οὐδαμοῦ παρετηρεῖτο ἴχνος ζωηρότητος, αἱ ὁδοὶ ἦσαν καθαραὶ καὶ λευκαὶ αἱ οἰκίαι· οἱ δὲ διαβάται δὲν ἐφαίνοντο τὸ παράπαν ἔντρομοι, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ πιστεύσωσιν ὅτι ὀλίγῳ μακρὰν αὐτῶν ἐξερράγη σπουδαία ἀπεργία.

Ἡ ἐγκαθίδρυσις ἐν τῷ ξενοδοχείῳ γίνεται ἐντὸς λεπτῶν καὶ ὁ Λαφρεσάνζ μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τηλεγράφου, οὗ τὴν διεύθυνσιν ἐζήτησε προηγουμένως ὁ Θεόδωρος Μενδώ. Μετὰ ταῦτα οἱ δύο ἀνταποκριταὶ ἀπεχωρίσθησαν ὁ μὲν ἵνα γράψῃ τὴν ἀνταπόκρισιν αὐτοῦ, ὁ δὲ Λαφρεσάνζ ἵνα μεταβῇ εἰς αὐτὸ τὸ θέατρον τῆς ἀπεργίας, ὅπερ ἤθελε νὰ ἐπιθεωρήσῃ λεπτομερῶς. Εἰς τὴν ἐργατικὴν συνοικίαν ἔφθασεν ὁδηγούμενος ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν καπνοδόχων, ἃς παρετήρει μακρόθεν. Τὰ ἐργοστάσια τῆς ἀγγειοπλαστικῆς ἔκειντο πλησίον ἀλλήλων, ἦσαν δὲ κλειστὰ καὶ ἔρημα καὶ ἐν ταῖς πέριξ ἑνοῦντο ὅμιλοι ἐργατῶν συνδιαλεγομένων καὶ συζητούντων ἀταράχως.

Πανταχοῦ ἐπεκράτει ἠρεμία καὶ ψυχρότης.

Τὰ παρακείμενα οἰνοπωλεῖα ἔβριθον κόσμου, ἀλλ' ὁ Λαφρεσάνζ ἄνευ τῆς πρὸ δύο ὡρῶν γενομένης ἐκρήξεως, ἧς μικροῦ δεῖν ἐγίνετο θῦμα, δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὴν σπουδαιότητα τῆς ἀπεργίας, οὐδ' ὅτι ἦν δυνατὴ στάσις.

Τὸ τηλεγράφημα ἐστάλη ἐν τάξει, ἀφοῦ δ' ἐξήτασε τὸ θέατρον τῆς ἀπεργίας ἀπεχώρησεν εἰς τὸ δωμάτιον αὐτοῦ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ καὶ ἔγραψε τὴν ἀνταπόκρισιν του.

Πρὸς τὸ ἑσπέρας ἐτράπη τὴν εἰς τὰ ἐργοστάσια τῆς ἀγγειοπλαστικῆς ἄγουσαν.

Τὸ θέαμα ἐν ταῖς ὁδοῖς ἦν ἀλλοῖον τότε· αἱ οἰκίαι τῆς Μελκόμβης ἦσαν κλεισταί.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἀφικόμενος εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ.

Τὸ πλῆθος ἦτο πυκνὸν καὶ θορυβῶδες, οἱ δὲ νεωστὶ προσερχόμενοι συνεπύκνουν τὰς τάξεις τῶν πρώτων καὶ ἐξηκολούθουν πληροῦντες τὸ ὕψωμα.

Ἡ σκηνὴ ἐφωτίζετο ὑπὸ φωταερίου, ἀπωτέρω δ' ἐφαίνετο ἀστυνομικὴ ζώνη προστατεύουσα τὸ πρῶτον ἐργοστάσιον.

Κατὰ διαλείμματα ῥήτωρ τις ἀνήρχετο ἐπὶ λίθου καὶ ἀπήγγελλε λόγους ἀναλλοιώτως ἀρχομένους ἀπὸ τῆς λέξεως gentlemen.

Ἀπὸ τῆς ὑπαιθρίου κλίμακος οἰκίας πρὸς τὴν γωνίαν τῆς πλατείας κειμένης, ὁ Λαφρεσάνζ παρετήρει, βλέπων ἐκεῖθεν ὅλην τὴν σκηνήν, ὅτε ἤκουσεν αἴφνης ἐκπυρσοκρότησιν πιστολίου ὄπισθεν αὐτοῦ.

Ἦτο τὸ σύνθημα, τὸ δὲ πλῆθος ἐπετέθη κατὰ τῆς ἀστυνομικῆς ζώνης, κατακλύζον συνάμα τὴν κλίμακα, ἐφ' ἧς εὑρίσκετο ὁ Λαφρεσάνζ, ὅστις ἐκ τῆς μεγάλης ὠθήσεως ἔπεσε χαμαὶ καταπατηθείς!

Ταὐτοχρόνως ἤρχισεν ὁ τυφεκιοβολισμὸς καὶ αἱ σφαῖραι ἐσύριζον εἰς τὰ ὦτά του· τόση δ' ἦτο ἡ σφοδρότης τοῦ ὠθισμοῦ, ὥστε δὲν συνησθάνετο πλέον τὰ περὶ αὐτὸν γινόμενα.

Συνθλιβόμενος βιαίως καὶ κτηνωδῶς ἐρρίφθη δίκην δέματος εἰς ἄλλων χεῖρας, οἵτινες ἐπίεζον αὐτὸν μέχρι λιποθυμίας...

Πᾶσα ἀντίστασις ἀπέβαινε περιττὴ καὶ οὐδὲ νοῦν εἶχε νὰ σκεφθῇ πλέον, ἐνόμιζε δὲ ὅτι φοβερὸς ἐφιάλτης κατεῖχεν αὐτόν.

Ἐν μέσῳ τοῦ δεινοῦ ἐκείνου θορύβου, ὁπότε αὐτὸς διετέλει σχεδὸν ἐν ἀσφυξίᾳ, τὸ αἷμα συμφορούμενον εἰς τὰ ὦτα τὸν ἐξεκώφαινε, παρῆγε κρότον παρεμφερῆ πρὸς τὸν θόρυβον μεγάλης ἐν σήραγγι ἁμαξοστοιχίας. Φοβερὸς θόρυβος ἐπεκράτει τῆς τρικυμίας ταύτης τῶν παθῶν, ἦν δ' οὗτος ὁ τῶν τυφεκιοβολισμῶν...

Ποῦ ἔβαινεν οὕτω φερόμενος καὶ πῶς πατήσας ἐπὶ τῶν ποδῶν, ἐν μέσῳ τῶν φοβερῶν ἐκείνων δαιμόνων, συνησθάνετο τὴν θέσιν του, καὶ αὐτὸς ἠδυνάτει βεβαίως νὰ εἴπῃ. Εὑρίσκετο ἐν μεγάλῃ θολωτῇ αἰθούσῃ, ἣν δὲ μία τῶν τοῦ ἐργοστασίου ὅπου ἠργάζοντο ἄλλοτε.

Εὑρίσκετο ἐν ἑνὶ τῶν ἀγγειοπλαστείων.

Περὶ αὐτὸν οἱ ἀπεργοῦντες κατέστρεφον πάντα· ὡπλισμένοι διὰ ῥάβδων, λίσγων καὶ πτύων συνέτριβον πᾶν τὸ προστυχὸν μετ' ἀγρίας χαρᾶς.

Ὁ Λαφρεσάνζ καὶ πάλιν εὑρέθη συμπεπιεσμένος ὑπὸ τοῦ πλήθους, ὅπερ ἐφέρετο ὁρμητικῶς πρὸς τὰς θύρας διὰ μιᾶς δ' ἀκόμη ὠθήσεως εὑρέθη ἐκτός. Δὲν ἦτο ὅμως ἐκτὸς κινδύνου, διότι ἔξω τοῦ ἐργοστασίου συνεκροτεῖτο μάχη. Ὁ τακτικὸς στρατὸς ἐξηκολούθει τὸ πῦρ, οἱ δὲ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι κατεδίωκον τοὺς ἀπεργοῦντας ἐν τῇ μιᾷ χειρὶ κρατοῦντες μολυβδωτὰς ῥάβδους, ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ ρεβόλβερ.

Ὁ Λαφρεσάνζ ὠθούμενος, ὑποσκελιζόμενος καὶ διασκελίζων τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τραυματίας ἐζήτει διέξοδον, ὅπως ἀπομακρυνθῇ τοῦ ταράχου ἐκείνου τῆς ἑβδόμης κολάσεως.

Καὶ ἔτρεχε πρὸς τὰ πρόσω τὰς χεῖρας προεκτείνων καὶ προκλίνων τὴν κεφαλὴν ὡς μονιὸς ἀπὸ πυκνοῦ δρυμοῦ ἐξορμῶν.

Ἐργάτης ὑπὸ σφαίρας πληγεὶς ἔπεσεν ἐνώπιόν του καὶ ἤρχισε νὰ τρέμῃ, ἀλλ' ἐπανέλαβε τὸν δρόμον. Ἔμπροσθεν ὑπῆρχε πρὸς τὰ δεξιὰ μέλαινα ὀπή, σκοτεινὴ ὁδός, καὶ εἰσώρμησεν εἰς αὐτὴν χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸ ἀνθρώπινον τεῖχος, ὅπερ ἐκώλυε τὴν διάβασίν του. Δέκα βραχίονες διηυθύνθησαν ἐπ' αὐτοῦ, οἱ μὲν συνελάμβανον αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὤμων, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ, σύροντες καὶ θλίβοντες αὐτόν, καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἔμελλον νὰ ἐπαναληφθῶσι τὰ βάσανά του, εὐτυχῶς ὅμως οὐδὲν τοιοῦτο συνέβη.

Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐκράτουν αὐτόν, ἐκεῖνοι οἵτινες τὸν ἠνάγκαζον νὰ περιπατῇ τοιουτοτρόπως, ἦσαν ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι· ἀντὶ δὲ νὰ φοβηθῇ ὁ Λαφρεσάνζ, ἀναγνωρίσας τὴν σεβαστὴν τῶν ἀστυνόμων κυανῆν στολὴν καὶ τὸ ἐκ σκληροῦ δέρματος κράνος αὐτῶν, ᾐσθάνθη πραγματικὴν ἀνακούφισιν, φανταζόμενος ὅτι ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν τοὐλάχιστον εὑρισκόμενος οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον.

Μετά τινας ἑλιγμοὺς ὁ Λαφρεσάνζ καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι διήρχοντο ὁδὸν ἀπολήγουσαν εἰς τὴν πλατεῖαν. Ἀριστερὰ ἐφαίνετο τὸ ἐργοστάσιον καταφλεγόμενον καὶ περὶ αὐτὸ ἡ ἀδυσωπήτως ἐξακολουθοῦσα μάχη.

Φοβερὸν θέαμα προσέβαλε τότε τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἡ ὑψηλὴ καὶ οὐρανογείτων καπνοδόχη, ἥτις ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν ἐφαίνετο ὡς γίγας ἀπειλῶν τὸν οὐρανόν, ἐκλονήθη ἄρδην καὶ συντριβεῖσα εἰς τεμάχια, κατέπεσε μετὰ τρομεροῦ πατάγου, κατασυντρίψασα τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τραυματίας. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΑ ΝΑΥΑΓΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΘΕΑΜΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΠΟΥ ΣΤΙΓΜΑΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΝ

ΤΡΕΛΛΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, ΓΥΜΝΑΙ, ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΑΙ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεσινοῦ)

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὸ ἀνήθικον περιβάλλον, μ' ὅλας τὰς ἀνηθίκους σκέψεις του, αἱ ὁποῖαι κατεδείχθησαν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς ἐκ τῶν ἐρωτήσεων, τὰς ὁποίας ἀπηύθυνε πρὸς τὴν πτωχὴν ἐπαῖτιδα, κατώρθωσε νὰ ἀποφύγῃ τὸν σχηματισμὸν ὑπονοίας ἐκ μέρους τῆς πτωχῆς νεάνιδος...

Ἐξηκολούθησε νὰ τὴν ἐρωτᾷ καὶ ἐκ τῶν ἀπαντήσεών της ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν ἐδραιοῦτο ἡ πεποίθησις, τὴν ὁποίαν εἶχεν, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐπαίτιδος ἐξασκούσης τὸ ἐπάγγελμα αὐτὸ οὐχὶ καταπιεζομένη ἐκ συμφορᾶς οἰκογενειακῆς, ἢ ἄλλου γεγονότος, ἀλλὰ διὰ λόγους ἐμπορικούς...

— Ἔχεις πατέρα κορίτσι μου; τὴν ἠρώτησε.

— Ὄχι...

— Τί ἔχεις;

— Ἔχω μιὰ πτωχὴ μητέρα δυστυχισμένη...

— Συγγενεῖς δὲν ἔχεις;

— Δὲν ἔχω κανένα..

— Ποῦ κάθεσαι;

— Πάνω ψηλά, στὸ λόφο τοῦ Καραβᾶ...

Ἐπεχείρησε νὰ φύγῃ, ἀλλ' ἐκρατήθη ἀμέσως διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰς πληροφορίας του...

— Ἔ!... Βγάζεις πολλὰ τὴν ἡμέρα; Τὴν ἠρώτησε πάλιν προσπαθῶν νὰ δείξῃ, ὅτι θέλει νὰ φύγῃ...

— Ἀμ τί νὰ βγάλω... Μικρὰ πράγματα... πολλὲς φορὲς δὲν παίρνω οὔτε μιὰ πεντάρα...

Ὁ ἄγνωστος ἐπροχώρησε, ἐσταμάτησε λίγα βήματα καὶ ἐκύτταξε πάλιν τὴν πτωχὴν κόρην...

— Εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἔχῃ αὐτὴ χρήματα;... Ἔτσι λέν' αἱ γυναῖκες αὐτοῦ τοῦ εἴδους γιὰ νὰ μαζεύουν περισσότερες δεκάρες...

Καὶ ἐπροχώρησε ψιθυρίζων:

— Ποῦ θὰ μοῦ πᾷς; Ἂν ἔχῃς λεπτὰ στὰ χέρια μου θὰ πέσῃς...

Ἡ πτωχὴ κόρη, ἀφοῦ ἐκάθησε ἐκεῖ ἐπί τινα λεπτὰ ἀκόμη καὶ εἶδεν ὅτι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ περιμένῃ μεγαλείτερα πράγματα, ἔφυγε διὰ τὴν πτωχὴν καλύβην της... Ἦτο μεσημβρία καλοκαιριοῦ καὶ αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες θερμαὶ περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε, δὲν τῆς ἐπέτρεπον νὰ κάθεται εἰς τὴν ἡλιολουσμένην ἐκείνην γωνίαν διὰ νὰ περιμένῃ εἰς τὰς μεσημβρινὰς ὥρας τὴν διέλευσιν τῶν διαβατῶν φιλανθρώπων.

Ἡ πτωχὴ μητέρα ἐπερίμενεν εἰς τὴν καλύβην καὶ ἀφοῦ ἀνεκουφίσθη ἀπὸ τὰς πτωχὰς προμηθείας τῆς κόρης· τῆς ἔλαβε γνῶσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος, μετὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἄνθρωπος τὴν ἠρώτησε περὶ τῶν οἰκογενειακῶν της...

Ἡ δυστυχὴς μητέρα μ' ὅλην τὴν ἀθλιότητά της διεῖδεν εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἀγνώστου κάποιαν νέαν εὐτυχίαν διὰ τὴν κατεστραμμένην κόρην της... Ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἦτο καθόλου ἀπίθανον ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος ἄνθρωπος νὰ ἐστάλη ὑπὸ θείας προνοίας, ὅπως πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἶχε σταλῇ καὶ ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ ἔχῃ καμμίαν ἀξίωσιν μολονότι πτωχός, ἐδέχθη νὰ πάρῃ τὴν μικροτέραν κόρην της ὡς σύζυγόν του καὶ νὰ τὴν φυλάξῃ ἀπὸ τὴν τρομερὰν καταστροφήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔβαινεν...

— Θαρθῇ πάλιν ἆρά γε; Τὴν ἠρώτησε τὴν πτωχὴν ἐπαῖτιδα...

— Ξέρω κι' ἐγὼ μητέρα; Ἂν ἔρθῃ πάλιν αὔριο θὰ πῇ πῶς κάτι τρέχει καὶ πῶς κάτι καλὸ σκέπτεται...

— Ξέρεις τί νὰ κάμῃς, παιδί μου;

— Τί; ἠρώτησεν ἡ κόρη ἀνυπομονοῦσα...

— Ἂν σ' ἐρωτήσῃ νὰ τοῦ πῇς πῶς ἔχεις μερικὰ λεπτὰ καὶ τὰ φυλᾷς γιὰ νὰ παντρευθῇς... Ἔτσι μποροῦμε νὰ τὸν καταφέρουμε κι' ἅμα σὲ πάρῃ τότε τοῦ λέμε πῶς δὲν ἔχουμε λεπτά... Ποῦ ξέρεις; Μπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς ἄνθρωπος φιλεύσπλαγχνος καὶ θέλει νὰ κάμῃ καλό...

— Ἔχεις δίκηο μητέρα... εἶπεν ἡ πτωχὴ νεᾶνις... Αὔριον ποῦ θὰ πάω πάλι αὐτὸ θὰ κάμω...

X

Τὴν ἐπομένην ἡ πτωχὴ κόρη εὑρίσκετο εἰς τὴν γωνίαν ὀλίγον παρὰ πάνω ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια τοῦ κ. Βασιλειάδου. Εἶχεν ἔλθει ἡ μεσημβρία καὶ ἡ πτωχὴ ἐπαῖτις εἶχεν εἰς τὸ χέρι της μερικὰ νομίσματα, τὰ ὁποῖα ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ τῆς δώσουν οἱ ἐργάται τῶν ἐργοστασίων, οἱ ὁποῖοι καθὼ βιοπαλαισταὶ εἶχαν κάποιαν ἰδέαν τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον ζοῦν οἱ ἄνθρωποι τῶν στερήσεων καὶ τῆς πειναλέας ζωῆς...

Καὶ ἐπερίμενεν ἐκεῖ ἀνυπομόνως προτιμήσασα ν' ἀφήσῃ τὴν μεσημβρίαν χωρὶς ψωμὶ τὴν πεινῶσαν μητέρα της... Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ δὲν ἐνδιαφέρετο καὶ τόσον... Εἶχαν συνηθίσει πειὰ εἰς τὴν πεῖναν καὶ ὀλίγων ὡρῶν ἀναβολὴ δὲν θὰ ἐσήμαινε τόσον...

Ὀλίγον μετὰ τὸ μεσημέρι ὁ ἄγνωστος κύριος ἐνεφανίσθη καὶ πάλιν... Ἡ κόρη τὸν ἀντελήφθη ἀπὸ μακρὰν καὶ διὰ τοῦτο ὅταν τὸν εἶδε πλησιάζοντα ἐχαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ ἔβαλε πάλιν τὴν ἱκετευτικὴν ἐκείνην φωνὴν μὲ τὴν ὁποίαν προσείλκυε τὰ φιλάνθρωπα βλέμματα τῶν διαβατῶν...

Ὁ ἄγνωστος κύριος τὴν εἶδεν ἀπὸ μακράν... Ὅταν τὴν ἐπλησίαζε τὴν ἐκύτταξε καλὰ καὶ ἐψιθύρισε.

— Εἶνε καὶ κομμάτι ὡραία... Τὴν κρατῶ κάμποσο καιρὸ τῆς τρῶμε τὰ χρήματα καὶ τῆς δίνουμε καὶ μιὰ κλωτσιά...

Προσέλαβε σοβαρὸν ὕφος καὶ ἐπλησίαζεν.

— Πάλι ἐδῶ σήμερα βλέπω... Φαίνεται πῶς θὰ πηγαίνουν καλὰ ἡ δουλειές κορίτσι μου...

— Τί νὰ κάμω ἡ δυστυχισμένη... Μαζεύω κι ἐγὼ τίποτα γιὰ νὰ βρίσκουνται...

Ἡ τελευταία λέξις της ἐνεθάρρυνε τὸν ἀνήθικον ἄνθρωπον ποῦ ἵστατο ἀπέναντί της... Ἄ! Γιὰ νὰ βρίσκουνται... ἐψιθύρισεν. Αὐτὸ σημαίνει πῶς ἔχουμε νὰ κάμουμε μὲ καλὰ πράγματα...

Τὴν ἐπλησίασε καὶ ἔρριψεν εἰς τὸ χέρι της μερικὰ νομίσματα...

— Ἡ μάννα σου ποῦ κάθεται, κόρη μου; Τὴν ἠρώτησε.

— Σᾶς εἶπα... Στὸ λόφο τοῦ Καραβᾶ, πίσω ἀπὸ τὴν Ἁγιὰ Σοφιά...

— Ἆ! Καλά, καλά...

Καὶ ἀφοῦ ἔρριψε γύρω του μερικὰ βλέμματα γιὰ νὰ πεισθῇ πῶς ἦτο μόνος ἐπανέλαβε...

— Πίσω ἀπ' τὴν Ἁγία Σοφιά;

— Ναὶ ἐκεῖ στὴ μάνδρα. Θὰ ἰδῇς ἕνα καλύβι ξύλινο...

— Θέλω νάρθω νὰ τὴν γνωρίσω...

— Νάρθῃς...

— Πότε θἄνε μόνη; ἠρώτησε...

— Ἐγὼ κάθε πρωὶ λείπω. Ἔρχομαι καὶ κάθωμαι ἐδῶ γιὰ νὰ μαζεύω τίποτε λεπτά...

— Νὰ πῇς τῆς μάννας σου πῶς αὔριο τὸ πρωὶ θάρθω, εἶπεν ὁ ὕπουλος ἐκεῖνος ἀνὴρ καὶ ἀπεμακρύνθη...

ΑΥΡΙΟΝ

Ἡ ἐπίσκεψις.— Αἱ ἀπατηλαὶ ὑποσχέσεις.— Αἱ 300 δραχμαί.— Ὁ γάμος ποῦ περιφρονεῖ μητέρα καὶ κόρη.— Περίεργοι ἀποκαλύψεις.

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤ. Α. ΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Τὰ εἴδη τῆς γραφικῆς σας ὕλης
Τὰ κατάστιχά σας.
Τὰ τετράδιά σας καὶ πᾶν εἶδος χάρτου, πρέπει ἀπὸ τοῦδε νὰ ἀγοράζητε παρὰ τοῦ γνωστοῦ **Χαρτοπωλείου Κωνσταντίνου Α. Ρακοπούλου** ὁδὸς Αἰόλου 180—182 παραπλεύρως τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης διότι ἐκεῖ θέλετε εὑρίσκει ἀφθονίαν τοιούτων καὶ μὲ τιμὰς εὐθηνὰς καὶ ἀσυναγωνίστους.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ πατώσανιδα **Σουηδικὰ καὶ Ἀμερικῆς ἕτοιμα πρὸς τοποθέτησιν, ὡς καὶ Κουφώματα Γαλλικὰ εἰς τὸ ἐργοστάσιον τοῦ κ. Ι. Μαλακατὲ, ὁδὸς Μπουμπλίνας 42 Ἀθῆναι.**

ΖΗΤΕΙΤΑΙ παῖς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τῶν γραφείων μας.